

σης τὸ τσιγάρο σου; ἔμαθα πὼς ἔχεις φωνὴν πολὺ γλυκεῖα.

— Ἀλήθεια εἶχα φωνὴν γλυκεῖα, μὰ τὸρα μὲ τῆς θέρμαις μου τὴν φαρμάκωσε τὸ κινόνο.

— Θὰ 'σ τὴ γλυκάνη πάλι τὸ κρασί!...

Ἔνευσα πρὸς τὸν χωροφύλακα νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀλιεῖς τὸ ἐκ λευκοσιδήρου ὑδροδοχεῖόν του, ὅπερ εἶχομεν πληρῶσθι μέλανος οἴνου.

— Τώρα μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Κώστας ἀπογευθεὶς τοῦ οἴνου· μὰ τὰ σεβδαλιδικὰ τραγοῦδια θὰ τάφήσουμε γιὰ ὕστερα 'ς τὸ φαί' πού θάχουμε καὶ μπουζούκι. Τώρα θὰ πούμε μὲ τὸν Ἀντώνη γιὰ χάρι' σας ἓνα ψαράδικο τραγοῦδι. Ἐμπρός, Ἀντώνη, φωνὴ βαθειὰ καὶ χοντρή σὰν τούμπανο!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἡπειρώτου ἀλιεῖως ἀντήχησε τότε ὡς φωνὴ αὐλοῦ ἀφυπνίσασα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὰ κοιμώμενα ὕδατα τῆς λίμνης, καὶ ἦτο πράγματι διαυγής, γλυκεῖα, μεταλλικὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Ἡρακλείου Ἀντώνη, ἧτις ἐδούπει ἐν ἐκπληκτικῇ ἀντιθέσει, βαθειὰ καὶ ἀνέκφραστος, ὡς ἂν ἀληθῶς ἐξήρχετο ἀπὸ τυμπάνου· ἐπλατάγουν δ' ἅμα ἐρρυθμῶς αἱ κῶπαι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐγόγγυζον τῆς λέμβου τὰ πλευρὰ καὶ συνέτριζον οἱ σκαλοῖ, καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης συνηγήσεως θέλουσά τις δυσαρμονία. Τοῦ δὲ ἄσματος τὸ μέλος ἦν γοργόν ἅμα καὶ νωχελές, ἄριστα ἐφηρμοσμένον πρὸς τὸν ῥυθμὸν κωπηλατομένης λέμβου, καὶ οἱ στίχοι του χαριέστατοι:

Ἐγὼ εἶμ' ἐνὸς ψαῖ' παιδί, τοῦ πρώτου καμακίῃρη,
Παίρνω τὸ καλάμαί μου καὶ πλ' γιὰ νὰ ψιρέψω.
Κι' μέσ' 'ς τὰ ψάρια τὰ πολλὰ πῆνω καὶ δυὸ ψαράκια.
Παγαίνω τα τῆς μάνας μου γιὰ νὰν τὰ τηγανίσω.
Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ τηγάνιζε πετιοῦνται δυὸ κοπέλλαις,
Ἡ μὴ ἦτανε ἀρχόντισσα κ' ἡ ἄλλη πτωχοπούλα.
Μ' ἐκάλεσ' ἡ ἀρχόντισσα 'ς τὸ σπίτι τῆς νὰ φάω,
Μοῦ ἔβαλε κάτασπρο ψωμί, κ' ὀλόγλυκο κρασάκι,
Μοῦ στρώνει στρώμα μάλλινο, ποῦπουλο προσκεφάλι.
Πέφτω, ἀγκαλιάζω κούτσουρο. Θέ μου, νὰ ξεμερώσῃ!
Μ' ἐκάλεσε καὶ ἡ φτωγὴ 'ς τὸ σπίτι τῆς νὰ φάω,
Μοῦ βγάξει κριθίνω ψωμί, κρασάκι 'σάν τὸ 'ξεῖδι,
Μοῦ στρώνει στρώμ' ἀπ' ἄχυρο καὶ πέτρα προσκεφάλι.
Πέφτω, ἀγκαλιάζω μάλαμμα. Θέ μου, μὴν 'ξημερώσῃ!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πλέον ἢ ἀπαξ ἐγένοντο ἀπόπειραι, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης ἐπιτυχίας, κατασκευῆς τεχνητοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἐνεκα τοῦ ὀσημέριου σπανιωτέρου καθισταμένου φυσικοῦ, οὐκ ὀπισημῶς προβλέπεται ἢ μετὰ τινα χρόνον ἀνεπάρκειαι εἰς τὰς μεγάλας ἀνάγκας τοῦ ἐμπορίου. Ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Ἀμστερδαμ. ἐπεδείχθησαν προΐοντα τοιοῦτον ἀποπειρῶν περισσώτερον ἐπιτυχῆ τῶν προγενεστέρων. Ὁ νέος οὗτος τεχνητὸς ἐλεφαντόδοντος παράγεται ἐξ ὀστέων προβάτων καὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος ἐλάφων καὶ ἐρίφων.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΗΜΝΟΥ

(1475)

Οἱ Τοῦρκοι ἀναταράζουνε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι!
Τὸ ὄνειρο ποῦ τοῦ Ὀσμάν τὸν ὕπνο εἶχε 'ξαφνίσει νύχτα
Ὅταν τὴν κόρη ἀγάπησε τὸν σέχη τῶν Ἀδάνων, καὶ
Τὸ δέντρο ποῦ ἐβάνθη 'ς τὸν πρῶτο τῶν Σουλτάνων
Πῶς ἔξαφνα ξεφύτρωσεν ἀπὸ τὰ σωθικά του,
Καὶ 'ς τὰ σπαθὰτά φύλλα του, 'ς τοὺς κλώνους τ' ἀ-

[ποκάτου

Ἐκρυψε κάθε θάλασσα καὶ γῆ καὶ κάθε χώρα,
Καὶ ὕστερα, 'ς τὴν περὶ φοικτῆ τοῦ θεριμοῦ τοῦ ὦρα.
Ἐγυρε τὰ κλωνάρια του 'ς τὴν Πόλι' μας ἀπάνου,
Ἐστρεψε τὸνειρο τοῦ Ὀσμάν, τοῦ φοβεροῦ Σουλτάνου!
Ἐ τὴν Πόλι τὴν Ἐπτάλοση γροικιέται τὸ Κοράνι,
Σεράγγα τὰ παλάτια τῆς ὁ Μωχαμέτ τὰ κάνει,
Στῆναι ἐδῶ 'ψηλὰ ντζαμιά, καὶ ἐκεῖ, 'ψηλαῖς κρεμάλαις,
Καὶ ὀμορφιαῖς ἀγγελικαῖς, κ' ἀρχόντισσαις μεγάλαις
Ταῖς σβῶνει πότε ὁ δῆμιος, καὶ πότε τὸ χαρέμι,
Καὶ τότε χαίρετ' ὁ μουφτῆς, κ' ὁ κόσμος τότε τρέμει.
Ὅταν 'ς τὴν κούνια τὸ παιδί 'ξαγρυπνισμένο κλαίη,
τοῦ Μωχαμέτ ἡ μάνα του τὸ ὄνομα τοῦ λέει,
Καὶ μαρμαρώνει τὸ παιδί, κ' ἀνατριχιάζει ἐκείνη.
Ἐ τὰ χέρια ἡ Ἀνατολὴ τοῦ Τοῦρκου τρεμοσβῶνει,
'Σάν περιστέρ' ἐρημο 'ς τὰ νύχια τοῦ πετριῆ.

Ἄλλοιμονοί! Σκεντέρμπεη, ἀνίκητε Ἀρβανίτη,
Ἄκομη εἶνε κατάχλωρη ἡ γῆ ποῦ σ' ἔχει κλεισθεῖ!
Γιὰ μᾶς ἀργὰ κ' ἀνώφελα θρηνολογᾶς, ὦ Δύσι.
Κι' ἂν ἔξαφνα, κ' ἂν κάποτε ἀπ' τὰ πονά σου στῆθαι
Τόχη νὰ ρίξῃς μὴ φωνὴ πονετικὴ 'ς τὰ λήθη σου,
Ἡ ἴδια πνίγεις τὴ φωνὴ καὶ μεταναιώνεις πάλι.
Μόσκοβε, φτέρνα σου πατεῖ Τατάρου τὸ κεφάλι.
Μονάχ' ἀπ' τὰ 'ψηλὰ βουνὰ κ' ἀνάργα ἀνάργα, ὦ

[Μάνη,

Καμνία φορὰ φλόγες σκορπᾶς καὶ παλῆεις γιγατανί.
Μαραίνεσθε καὶ καίγεσθε μέσ' 'ς τῆς σκλαβιάς τοὺς

[πάγους,

Μωριά καὶ Ρουμेलίη, κ' ἐσεῖς, νησιὰ τ' Ἀρχιπελάγους.
Μέσ' τὰ γαλάζια του νερά σὰς ἔχ' ἡ φύσις σπείρει.
Ὅσαν σμαράγδινα σκαλιστὰ ἐπὶ πλάκ' ἀπὸ ζαφείρι·

Ὁ ἥλιος ἐγεννήθηκε 'ς ἐν ἀπὸ σὰς μιὰ 'μέρα,
Καὶ χρυσομάλλης καὶ θεὸς ὑψώθη 'ς τὸν αἰθέρα,
Κι' ὁ ἥλιος σὰς ἐπλοῦτισε γι' αὐτὸ μὲ κάθε χάρι,
Καὶ πρὸ ξανθὸ 'ς τοὺς κάμπους σὰς φωτῶνει τὸ σιτάρι,
Τζῆθη σὰς περὶ μοσχοβόλα καὶ περὶ γλυκὰ τὰ μῆλα,
Μὰ τὸρα τῆς σκλαβιάς καὶ σὰς ἐσκέπασε ἡ μαυρίλα,
Πέραν ἀπαλά, τραγοῦδι μου, καὶ χαϊδέψε τ' ἀγάγια,
Καὶ τράβα διαβατάρικο 'ς τῆς Θράκης τὰ κρούγια
Ποῦ γειτονεῦνται μὲ καλά καὶ βάσανα περίσσια
Ἡ Θάσο ἡ μαρμαροχίστη, κ' ἡ Ἰμβρος ἡ βουνησία,
Κι' ὁ 'ξακουστός Ἐλλησποντος κυλάει τὰ νερά του.

Νὰ τ' Ἀγιονόρους ἡ κορφή 'ς τὸν ἴκιο τ' ἀποκάτου
'Σὰ βρέφος μέσ' τὴν κούνια του, 'σὰ βρέφος ποῦ ἔσ-

[χάζει,

Καὶ σκύβει ἓνας δράκοντας 'ς αὐτὸ καὶ τὸ σιεπάζει,
Τῇ Λήμνο μὲ τὰ χαμηλὰ βουνὰ γιὰ ἰδῆς 'μπροστά σου,
Κι' ἐκεῖ, δεῖλδ' τραγοῦδι μου, σταμάτα τὰ φτερά σου!

Τοῦρκοι βροντοῦν 'ς τὸν κάμπο τῆς καὶ λάμπουν καὶ
[μαυρίζουν,
Καὶ τριγυρίζουν τὸ νησί, τὸ Κάστρο φοβερίζουν,
Καὶ ὀλω πύργους χιτίζουνε, κ' ὀλω χαντάκια ἀνοίγουν.
Σημαλαῖς ὀλοκόκκιναις κ' ἄσπρα σαρίκια σμίγουν.
Κάθ' ἐμμορριά μαραίνεται καὶ πᾶει, 'ς τὴν τόση λύστα.
Μὲ δίχως μέλ' ἢ μελισσαις ἀψήσαν' τὰ μελίσσα,

Ξερριζωμένους ἢ ἐλαίς, ὀλόφερα τὰμπέλια,
Φτερουχιασμένους ἢ χαραίς, οἱ ἔρωτες, τὰ γέλια,
Κι' ἐκεῖ ὅπου ἐφώλιαζαν γλυκόλαλα πουλάκια,
Τὸρ' ἀνοπύμονα πετούσι καὶ σκούζινα τὰ κοράκια.
Κι' ὅπου φλογέρα ἔπαιζεν, ἡ σάλπιγγα γροικιέται,
Κι' ὁ Τούρκος εἰς τὸν ἤχο τῆς ζυπῆς καὶ ζεπετιέται.

Τὰ πύρινα φτερούγια τοῦ τᾶσκέρι, ξεδιπλώνει.
Τὸ 'μάτι κι' ἂν δὲν σκιάζεται, μὰ πάντοτε θαμπώνει
Σὲ πράσινα καὶ κόκκινα καὶ ἄσπρα τουλουπάνια,
Μέσα σὲ ζώναις, ἄρματα, λαγούργια, καὶ καρτάνια,
Μέσ' αὐτὰ βαρεῖα γουναρικά καὶ 'ς ἀκριβὰ κασιμίρια
Πηγμένια μέσ' 'ς τὸ μάλαμα καὶ σὲ πετραῖα μύρια.
Νῆ οἱ σπαήδες 'ς τὰγρια τάρταρικ' ἄλογά των
'Απ' ὄλους ξεχωρίζουν μὲ τὰ γυρτὰ σπαθιά των,
Καὶ οἱ τσαούσηδες π' ὄρμουσι μὲ βούνευρα καὶ δέρνουν
'Όσους 'ς τὸν πόλεμο δελεᾶ τὸ βῆμα 'πίσω σέρνουν.
Κι' οἱ φοβεροὶ γιαντίσαροι μέσ' σ' τὰ θεριά λοντάρια,
Μὲ τὰ λευκὰ σαρίκια των καὶ τὰργυρὰ χαντζάρια
Θαρρεῖς γραφτὰ 'ς τὸ πρόσωπο καθέναν των πῶς ἔχει
Τὰ λόγια τοῦ Χατζῆ Βεχτάς, τοῦ πρώτου των τοῦ σέχη:
α— Πάντα μὲ κοφτερὸ σπαθί κι' ἀλάθειτο κουτάρι
Νὰ τὸ γυρᾶτε ἀνίχτο 'ς τὸν κόσμον τὸ φεγγάρι!—

'Ο κάθε πύργος ποῦ 'ψηλὸς τὸ Κάστρο ἀντίκεινται σκιάζει,
Ρίχνει σαίτταις 'σὰ βροχὴ καὶ πέτρας 'σὰ χαλάζει,
Σιμὰ 'ς τὰ τεῖχη ἀράπιδες λάνκους κι' αὐλάκια ἀκάρου.
'Άλλοι μολύβια χύνουν, κι' ἄλλοι λαγούρια ἀνάπτουν,
Καὶ ἄλλοι ἀπὸ ξερόλαδα καὶ πύσσα καὶ κατράμι.
'Μπροστὰ 'ς τὰ τεῖχη ἀνάθουνε χιλιόβροχο ποτάμι,
Κι' ἐκεῖνο ὄρμα καὶ ρυάζεται καὶ βράζει μὲ μανία,
Καὶ μέσ' 'ς τὴ χῶρ' ἀντίφλογο σκορπᾶ καὶ δυσωδία,
Καὶ τ' ἀγεράκι τοῦ γιαιλοῦ μαζώνει τὰ στερὰ του
Μήπως γαθῆ 'ς τὴ λαύρα του καὶ δρόσο κ' εὐωδία του
Καὶ φεύγει 'ς ἄλλα γῶματα, σὲ μακρινὰ ἀκρογιάλια.
Κι' ἐνῶ παντοῦ Δερβίσιδες νηθέριστα κεφάλια
Γυρνοῦν καὶ δαίχνουν καρφωτὰ σὲ μακρὰ κοντάσια,
'Άλλων Δερβίσιδων φωναίς γροικοῦντ' ἀνάργα ἀνάργα
Νὰ κρᾶζουν: « Δόξα τοῦ 'Αλλάχ, καὶ δόξα τοῦ προ-
[φήτου]!»

'Όσὸς ὁ Σουλεϊμάν πασας ἐβόηκε ἀπ' τὴ σκηνὴ του.
Μόλις ἀκούσθη τόνομα κι' ἡ ὄψις του ἐφάνη,
Καὶ γέροντες καὶ τὸν προσκυνοῦσι ὡς κάτουοι Μουσουλμάνοι.
'Όλομακρὰ σκορπίζονται 'ς τὸ στῆθος του τὰ γένεια,
Κ' ἐγγίζουσι ἄρματα χρυσὰ καὶ μαργαριταρένια.
Καβαλικεῖα κάτασπρο καὶ θειριμένο αἶτι
Καὶ πρὸς τὸ Κάστρο σταματᾶ τάνιμερον τὸ μάτι
Ποῦ ἀποκρίνεται μ' ἄρνα ριζίματ' ἀπ' ἀγνάντια.
'Αστράφτουσι 'ς τὸ καθουκί του σὰν ἤλιοι τὰ διαμάντια
Καὶ τὰ ρουμπίνια 'ς τὸ χρυσὸ τριγύρω σαλιθάρι.
'Αγᾶς τὸ αἶτι του κρατεῖ ἀπὸ τὸ χάλινάρι.
Τι μελετᾶ ὁ πασάς, τί ἔχει 'ς τὸ μυαλό του,
Καὶ ἔξφνου ὀρθὸς σηκώνεται ἀπάνου 'ς τᾶλλογόν του,
Κι' ἀπ' ὄλους πρὸ ψηλότερος ἐκεῖνος ξεχωρίζει,
Καὶ ἀρπάζει τὰσμένιου του δοξάρι ἀπ' τὸ σείζι,
Καὶ ὄλοι στέκουν ἄφωνοι τριγύρω μὲ τρεμοῦλα;
Νά! βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του γραφὴ μὲ μαύρη βοῦλα,
Σὲ μιᾶς σαίττας τὴν κορφή τὸ γράμμα τὸ κορφώνει,
Καὶ τὴ σαίττα 'ς τὸ βαρὺ δοξάρι τ' ἀπιθώνει,
Καὶ ρίχνει...

'Εσφύριξε, πετᾶ, καὶ χάνεται 'ς τὰ τεῖχη.
Μαῦρο πουλὶ μαῦρην πετᾶ νὰ προφητέψῃ τύχη!
Κι' ἀκούγεται ἡ βραχνὴ φωνὴ ἑνὸς Δερβίση κρᾶχτη!
— Παραδοθῆτε, χριστιανοί, ἀλλήλιως φωτιά καὶ στάχτη!

Ἔο Λῆμνος, δόσε ἀπόκρισι.— Σ' αὐτὸ τὸ γῶμα πῆς του,
'Εδούλευε τοὺς κερανοὺς τὸ χέρι τοῦ 'Ηραίστου!

'Όμως 'ς τὴν Λῆμνο ὁ καιρὸς μ' ἀπελπισιὰ περᾶει,
Καὶ Βενετσάνος ἀρχηγὸς ὀρρίζει 'ς τὸ σαράι,
Καὶ ἀνεμίξει 'ς τὸ νητὶ μ' ἀφεντικὸ καμάρι
Τῆς Βενετιᾶς τὸ φλάμπουρο, τὸ φτερωτὸ λιοντάρι!
Πατρίς, ποῦ εἶν' ἡ ἀθάνατη τῆς δόξης σου σημαία;
Τὸ μαγεμένο πέπλο σου ποῦ εἶνε, Λευκοθέα,
Τὸ πέπλο σου ποῦ ἔφθανε μονάχα νὰ τὰπλώσῃς,
Γιὰ ν' ἀντιεῖψῃς τοὺς δειλοὺς, τοὺς ναυαγούς νὰ σώσῃς;
Ποῦ εἶνε ἡ σημαία σου ἡ μυριδοξασμένη;
Σὲ πολεμοῦνε βάρβαροι, σὲ διαρεντεύουν ξένοι
Γιὰ νὰ μοιρᾶζουσι ὕστερα γιὰ πληρωμὴ των τάχα
Τὴν ἐμμορφιά σου, λείψανο τῆς ἐμμορφιάς μονάχα.

Μέσ' τὸ σαράι σὲ κόκκιναις χλαμύδες τυλιγμένοι,
Μέσα σὲ σάλα κάθονται χρυσὴ κι' ἀρματομένη,
'Ανάμεσα ὁ ἀρχηγός, καὶ γύρω οἱ καπετάνοι.
Μὲ γράμμα ποῦ μαυρολογᾷ ἕνας 'ς τὴν θύρα ἐφάνη.

— Αὐτὴ τὴν ὥρα, στρατηγέ, μᾶς τῶπερε τᾶγέρι
Σὲ μιὰ σαίττα καρφωτὸ τᾶγαρηνοῦ τᾶσκέρι
'Αποκρισάρη τῶστεϊλε.—

Κι' ὁ στρατηγὸς διαβάζει:
— Σουλεϊμάν τρανὸς πατᾶς τῆς 'Ρούμελης προστάζει.
Μὰ τὸ Σουλτάνο, τοῦ 'Αλλάχ σκιά, τοῦ ἡλίου ἀκτίνα,
Παράδοσε τὸ κάστρο του καὶ πῆσε καὶ προσκύνα!—

Κι' ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς μὲ πείσμα!
— Μουσουλμάνοι!

'Εδῶ δουλεύουν καὶ κρατοῦν τὴ σπάθα Βενετσάνοι.
'Όσο 'χ' ἡ Δύσι πέλαγα, κι' ἡ Ἀνατολὴ λιμάνια,
Κι' ὑψώνεται τὸ στόλο μας ἡ φήμη ὡς τὰ οὐράνια,
'Εν ὅσῳ καὶ ἡ φτωχότερη τῆς Βενετιᾶς παρθένια
Σὲ σκέπη ὀλόχρυση μαλλιά τυλίγει χρυσομένη
Καὶ τὸ φλωρὶ ἀφρόντιστα σκορπᾶ γιὰ 'λημνῶσῃ,
Κι' ὅσῳ τὸ κύμα μὲ καυδὸ κι' ἀγάπη καταπίνει
Κάθε χρονιά τοῦ Δόγη μας τὴ λαμπερὴ ἀρραβώνα,
Καὶ, τὸν νησιῶν βασίλισσα καὶ τὸν γιαιλοῦ γοργόνα,
'Εν ὅσῳ, τὴν πορφύρινη χλαμύδα ὅταν ξεπλώνῃ,
Σκεπάζει κάθε θάλασσα καὶ τήνε πορφυρόνει
'Ἡ ἐνδοξὴ πατρίδα μας, — δὲν τρέμουμε φοβέρας.—

— Τοῦ κίκου! μαύραις, ἀρχηγέ, μᾶς πλάκωσαν ἡμέρας!
'Ο Λορεδάνος πουθενὰ δὲ φαίνεται, δὲ φτάνει,
Κ' ἡ πείνα θὰ μᾶς μοιρασθῇ μαζί κι' οἱ Μουσουλμάνοι.
Μᾶς λείπουν ἄρματα, τροφή, μπαρουτί, στρατιῶταις,
Κ' οἱ Βενετσάνοι εἶν' ἄρρωστοι, καὶ φεύγουν οἱ Λημνιώταις.

— 'Όχι! ἀποκρίθηκ' ἕνας νῆος λεβέντης τοῦ πολέμου.
Δὲν εἶνε τόσῳ δίκαια τὰ λόγια σ', ἀδερφέ μου.
'Εξέχασες τὸ θάνατο τοῦ γέροντος τοῦ Λημνιώτη,
Ποῦ, γέρος, ὅμως βρισκουνταν ὅπου φωτιαίς καὶ κρότοι,
'Σ τὸ ἕνα χέρι τὸ σπαθί καὶ 'ς τᾶλλο τὴν ἀσπίδα,
Καὶ τοὺς δειλοὺς ἐγκάρδιωνε, κ' ἐξούσε τὴν πατρίδα;
'Απὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ποῦ ἔπεσε 'ς τὰ τεῖχη
Νεκρὸς ἀπὸ φαρμακερὴ σαίττα, μαῦρην τύχη!
'Εδείλιξσε κ' ἐλούφαξεν ἡ χῶρα πέρα πέρα.
Μὰ ξέρεις πῶς τοῦ γέροντα Λημνιώτ' ἡ θυγατέρα,
'Ἡ Μάρω, τὸ ἀρχοντικὸ κορμί, τῆς Λήμμου ἡ κόρη,
Τρέχει 'ς τοὺς κάμπους τοῦ νησιοῦ καὶ 'ς τοῦ νησιοῦ τὰ ὄρη,
Καὶ σέρνει ἄντρος 'πίσω της καὶ ἄρματωνε νιάτα,
Κι' ἔχει σὲ κάθε προκοπῆ, σὲ κάθε, τὰ πρωτάτα;
Ξέρεις πῶς μόλις ἄψυχο τῆς φέραν τὸ κορμί του,
'Επῆρε τὴν ἀσπίδα του κι' ἐξώσθη τὸ σπαθί του,
Καὶ πνίγοντας μέσ' τὴν καρδιά τὰ δάκρυα τὰ γυναικεῖα,
Τώρα σκορποῦν τὰ μάτια τῆς ἀντρίκις' ἀστροπελέκια;
Ξέρεις πῶς εἶνε μάγισσα ἡ Μάρω, καὶ γιὰ 'κείνη
Καθεὶς ζωὴ καὶ θάνατο, καὶ ὅ,τι ἔχει, δίνει,
Καὶ πῶς γιὰ τῆς Λημνιώτισσας μόνο τὴν τόση χάρι
'Όλο σὲ 'λίγο τὸ νησί σηκώνεται λιοντάρι;—

Τὰ λόγια δὲν ἀπόστει, καὶ σὺν ἀγριοκέρι
 Νὰ πλάκωσεν ἐξαφικὸ μὲ χλαῖα καὶ ἄγρι,
 Κόθει τὰ λόγια τοῦ βοῆ βαθεῖα κ' ἄγριεμένη!
 — Ἄ! οἱ Γενίτσαροι χυμοῦν 'ς τὸ Κάστρο λυσασμένοι,
 Καὶ τῶν σπαχήδων χλιμντροῦν ἢ ἄγριας φορέδες! —
 Δὲν εἶνε Τοῦρκ', εἶν' Ἕλληνες, ὀλιγοσταὶς χιλιᾶδες,
 Ποῦ ἔφτασαν ἀπ' τὰ χωριᾶ, καὶ μπαίνουνε 'ς τὴ χώρα,
 Ὅμως γιὰ χάρι σὰς ζητοῦν νὰ πολεμήσουν τώρα.
 Νά! μακρὰ ἀλαλάζοντας πλήθος περισσοῦ ἐφάνη.
 Πρὸς τὸ σαράϊ ἔρχονται· χαρὰ σας, Βενετσάνοι!

Ἄ! οἱ δὲν ἔβλεπε ψυχὴ κ' ἔνοιωθε μόνον τρόμο
 Ὅσον τὸ σπῆτι τὸ κατὰκλειστο, 'ς τὸν ἔρημον τὸ δρόμο,
 Ὅπου ὁ ἄντρας ἔκραζεν οἱ Τοῦρκοι! ἀπελπισμένα,
 Καὶ ἡ γυναῖκα μὲ βαρὺ ἀντιπαλοῦσε ὠτιμένη,
 Κι' ἡ σιγαλιὰ ποῦ ἦταν χυμένη πέρα ὡς πέρα
 Ἐφῆρ' ἀπ' ἔξω τῆ βοῆ μὲ πειρὸ πολλὴ φοβέρα,
 Τώρα τῆ Δῆμνο μιά πνοὴ ἐλευθερίας ζεσταίνει.
 Τώρα 'ς τὴ Δῆμνο μιά καρδιὰ χτυπαίει ἀντρωμένη,
 Νιούς, ἄντρες, γέροντες, παιδιὰ, γυναῖκες 'ς τὴν ἀράδα
 Τοὺς περιγύβ' ἢ λεβεντιὰ μ' ἀσύγκριτη ἔμμορφάδα
 Κι' ἡ χλαλοῦ ποῦ ἀπλόνηται ἀπ' τὴν ὀρμὴ ἐκείνη
 Κάθε βροντὴ καὶ κανονιὰ τοῦ Τοῦρκου καταπίνει.
 Κρατοῦν 'ς τὰ χέρια τοὺς σπαθῆ καὶ πέτρας καὶ δοξάρια,
 Κι' ὄλοι θαρρεῖς πῶς θέλα ἐκπύνησαν παλληκάρια,
 Καθὼς θεωροῦμε 'ς τόνερον, ἐκεῖ ποῦ περπατοῦμε
 Πῶς ὑφωνόμαστ' ἔξαφνα καὶ ἀεροπετοῦμε.
 Καὶ βλέπει πῶς ἡ δύναμι δὲν εἶνε 'ς τὰρματα τῶν,
 Ἄλλὰ ριζώνει 'ς τὴν καρδιὰ, σκορπιέται ἀπ' τὴ ματιὰ τῶν.

Ἄ! ποῖός, ποῖὸ τάχα ὄνειρο, ποῖός ἄγγελος Κυρίου
 Σκόρπισ' ἀνδρεία 'ς τὸ νησί καὶ ἀφοβία θηρίου;
 Τὸ ὄνειρο κ' ὁ ἄγγελος ἡ Μάρω εἶνε μονάχη.
 Ὅταν νὰ τοὺς πᾶσι 'ς τὸ χορὸ τοὺς ὀδηγεῖ 'ς τὴ μάχη.
 Ἄντρίκειο 'χει περπάτημα, μὰ καὶ γυναῖκεια χάρι·
 Χαριτωμένα σὺν ἀνθὸ βασταῖς τὸ κοντάρι,
 Φορεῖ ἀσπίδα καὶ σπαθὶ καὶ περικεφαλαία,
 Γαλανομμάτα καὶ ψηλὴ καὶ φοδερὴ κ' ὠραία,
 Θαρρεῖς πῶς εἶν' ἡ Ἀθινὰ σὺν ἔρταν' ἀπ' τὰστέρια
 Κι' ὀδήγησε τῶν Ὀμηρικῶν παλληκαριῶν τὰ χέρια.
 Ὅσον τραγουδήστρα αἰῶνα τῆς δόξης, πῆς μου, λύρα,
 Σὲ τέτοια κάλλη ποῖός θεὸς ἔγραψε τέτοια μοῖρα;
 — Αὐτὸς ποῦ κόρη ἀσθενητικὴ θερμεύει καὶ τὴ φέρνει
 Νὰ κόψη τὸ ἀνίκητο κεφάλι τοῦ Ὀλοφέρνη!

Ἄ! τοῦ πατέρα τὸ χαμὸ, ἀπὸ τὴν ἴδια ὦρα
 Ἐπῆρ' ἀράδα τὰ χωριᾶ καὶ ἀραδιατὰ τὴ χώρα.
 Μιλοῦσε, κ' εἶχε 'ς τὴ φωνὴ μιά μυστικὴ γλυκάδα,
 Ἐσώπαινε, κ' ἐμίλαγε τῆς ὄψις ἢ ἔμμορφάδα.
 Ἄλλὰ τῆς Δῆμνο ἢ σπλαγγικὴ δὲν τὴν πλέον κόρη
 Ποῦ μᾶζουνη τὴν ἔρημη γυναῖκα καὶ τῆζορι,
 Κι' ἀργύπνας 'ς τὸν ἄρρωστο μὲ καλωσύνη τόση,
 Εἶχε τῆς μάνας τὸν καθῦδ καὶ τοῦ γιατροῦ τὴν γνώσι,
 Νεράϊδ' ἄλλοι τὴν ἔλεγον, καὶ ἄλλοι Παναγία,
 Κι' ὄλοι Θεοῦ εὐλογία.

Ἄ! ἐμμορφία τῆς ἀστραπῆ καὶ φῶς πολεμιστήριον,
 Κι' ἐκδίκησι τῶν λόγων τῆς ὀλόγλυκο μυστήριον!
 Καὶ νοιώθουν ὅσοι τὴν ἀκούουν μὴν ἀσθυστὴ φροντίδα,
 Μ' αὐτὴ νὰ ἴθωγουν, νὰ πέσουνε μ' αὐτὴ γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἄ! αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ νησί, 'ς αὐτὰ τὰ ἴδια ὄρη,
 Ὅσον ἕνα πανάρχαιο καιρὸ, μιά ζηλευμένη κόρη,
 Αὐτὴ μονάχη ἐγλύτωσε τὸ γέρον τῆς πατέρα
 Ὅταν τῆς Δῆμνο ἔπεσαν οἱ ἄντρες πέρα πέρα
 Ἄπ' τὰς ζηλιάραις καὶ κακαῖς γυναῖκαῖς τῶν σφαγμένων.
 Ἄ! κόρη ἔγινεν ὑστερα βασίλισσ' ἀκουσμένη!
 Θαύματα κάνει τῶν παιδιῶν ὁ πόνοσ ἐδῶ πέρα!
 Κι' ἐσὺ γιὰ τὸν πατέρα σου, ὦ Μάρω, μὴν ἡμέρα,

Θὲ νὰ φορέστεις ἀκουστὴ τῆς φήμης τὸ στεφάνι,
 Ποῦ σὺν τὸ πρῶτο δὲν ἔμπορεῖσαι καιρὸς νὰ σ' τὸ μαρᾶν!

Φεύγει ὁ ἥλιος, τὰ βουνὰ ἐχρύσωσε ἢ δῦσι.
 Καὶ φέρν' ἡ νύχτα τὰστέρια τῆς τὸ χροῦτωμα νὰ σῦσι.
 Μὰ τώρα ὕπνο, σιωπὴ, καὶ ὄνειρα δὲν κρύβει,
 Ἄλλὰ τὸ Χάρο σὲ σπαθὶ καὶ φλόγα καὶ μολύβι.
 Κι' ἀπὸ τῆ μὴα τῆς μεριὰ ἐξῆυεντ' ὡς τὴν ἄλλη.
 Μία φωνὴ τρομακτικὴ σὲ κάμπο κ' ἀρογιᾶλι,
 Ἐλευθερίᾳ ἢ θάνατος!

Πρῶτη φορά, φωνοῦλα,
 Μὲσ' 'ς τῆς Ἑλλάδος τὸ χαμὸ, 'ς τοῦ Τοῦρκου τὴν τρεμοῦλα,
 Γροικιέσαι, καὶ 'ς τὸν ἦχο σου τὸ κύρι' ἀναταράζει,
 Κι' ἀκόμα κ' ὁ Γενίτσαρος τάκουει κ' ἀνατριχιάζει.
 Αἰῶνες θὰ διαδοῦν, φωνὴ τοῦ γένους μας μεγάλη,
 Καὶ πάλι νὰ ξανακουσθῆς, νὰ κάμης θαῦμα πάλι.

Ἄ! οἱ 'ς τὰ τείχη τρέχουνε, στρατιώταις, καπετάνοι,
 Μὲ μιά ὀρμὴ, μὲ μιά καρδιὰ, Δημιονώταις, Βενετσάνοι.
 Κανεῖς περίεργο, κανεῖς ὑποπτὴ δὲν πρέπει νάχη
 Ὅτι γυναῖκα ὀδηγεῖ τὴ λεβεντιὰ 'ς τὴ μάχη.
 Ἄ! τρέμη κάθε ἀγαθὸν σπαθί, κάθε σαρικί.
 Γυναῖκες ἦταν κ' ἡ θεαίς, παρθένα εἶν' ἡ Νίκη!

Τοῦρκοι, ξυπνᾶτε! ἀζάθηδες, γενίτσαροι, ἀκινεζῆδες,
 Ἀχόρταγοι ἐμίριδες, ἀνίκητοι σπαχήδες,
 Καβαλικεῦτε τάλογα, φορέστε τὰρματὰ σας,
 Τίγριδος βάλτε ἀπὸνιὰ 'ς τὴν ἀκαρδὴ καρδιά σας,
 Ἄγροικηθῆτε, σάλπιγγες, προσευχῆθῆτε, κράχταις,
 Τοῦρκοι, γένητε κερανοῖ, βορριάδες, καταρράχταις,
 Τρανὲ πασὰ τῆς Ρουμελῆς, ἀνέδα 'ς τὸ λόγῳ σου
 Καὶ τοῦ Ἑγροῦν' ἐξεδίπλωσε τὸ φλάμπουρο ἐμπρὸς σου,
 Γιὰ κάθε ἀπίστου κεφαλὴ φοῦχα τὰσῆμι τάχη.
 Ὅσους χυμᾶνε φίλιψε, ὅσους δειλιάζουνε σφᾶζε,
 Δερβίση, πῆς τα δυνατὰ παντοῦ μὲ τὴ φωνὴ σου
 Τὸ μέλι, τάνθη, τοὺς καρπούς, τὸ φῶς τοῦ παραδείσου,
 Τοὺς γαλατέιους ποταμούς, τὰ διάφανα περὶ του
 Ὅσον ἐκείνουσ ποῦ θὰ πέσουνε γιὰ δόξα τοῦ προφήτου,
 Καὶ τ' κορμιὰ λαχταριστὰ, πογγιὰ μὲ τὸ καντάρι
 Θὰ πάρουν ὅσοι στήσουνε 'ς τὸ Κάστρο τὸ φεγγάρι!
 Ὅσον βούνευρα, ματώνετε κάθε ἀργῶ τὴν πλάτη,
 Ὅσον δαυστικὰ, θαμπώνετε κάθε ἀνθρώπου ματι,
 Ἄλλᾶχ! Ἄλλᾶχ! μὴν παραινέτε τὰνάκροσμα, ἰμάμη!
 Χίλια ποτάμια σπεῖρα παντοῦ ἀπὸ κατράμι,
 Καὶ θυμηθῆτε ἀπ' τὸν πασὰ ὡς τὸν ἀζάθ, ὄλοι,
 Πῶς εἶστ' ἐσεῖς ποῦ ἐπῆρατε τὴν ἀπαρτὴ τὴν Πόλι!
 Τοῦ κάκου! θαλασσοδάρτο ὅσοι κ' ἀνῆστε βράχοι,
 Ποτὲ σας τέτοια κύματα δὲν εἶδατε ἐν μάχη.
 Ποτὲ σας δὲν ἐνοιώσατε βαθύτερο σκοτάδι,
 Ποτὲ τέτοιαις ἀλάθειταις χτυπιαῖς καὶ τέτοιον Ἄδη!
 Θαρρεῖτε, ζῶνιζε τῆς γῆς γιὰ νὰ σὰς τιῆ τὸ βῆθος
 Καὶ πέφτει καταπάνου σας ὁ γίγαντας ὁ Ἄθως.
 Κι' ὅταν 'ς τῆς μάχης τῆς φωτιᾶς ποῦ τὴν νυγτιὰ φωταῖε
 Τῆς Δῆμνο ἐγανταῦστε τὴν κόρη νὰ πετᾶη,
 Ἄ! γυστὴ καὶ φτερωτὴ, τρομακτικὴ κ' ὠραία,
 Μὲ μόνα τὰ κυματιστὰ μαλλιά τῆς γιὰ σημαῖα,
 Ποῦ πρῶτα μὲ τὰ μάτια τῆς βροκᾶνει σὺν τὸ φεῖδι,
 Κι' ὑστερα δίνει τὴ χτυπιὰ μὲ τὸ λαμπρὸ λεπίδι,
 Θαρρεῖτε μέσα 'ς τὸ πυκνὸ τῶν σαϊτιῶν χαλάζι
 Πῶς τοῦ ὀλέθρου ὁ ἄγγελος Ἄζαζιὴλ σὰς σφάζει,
 Κι' ἄλλοι δαγκώνετε τὴ γῆ, καὶ τρεμουλιάζετε ἄλλοι,
 Καὶ 'ς τὰ καράβια φεύγετε, φεύγετε 'ς τὰ κρογιᾶλι.

Καὶ τ' ἀγερὰνι τᾶκακο τῆς Θράκης ζωντανεῖς,
 Γοργὰ ξυπνᾶτε τὴ θάλασσα, κ' ἡ θάλασσα θερμεύει,
 Καὶ ὑστερ' ἀπὸ τὸ χαμὸ κ' ἀπ' τὴν ἀπελπισία
 Οἱ ἄνεμοι, τὰ κύματα, φρικτότερα θηρία,
 Ὅρμουν καὶ χαμψιλώνουνε κ' ὑφωνόμασι καὶ ρυζίζονται
 Κὰ τὰ στερεὰ τὰ λείψανα συντρίβουν καὶ μοιράζονται,

Καί μέσα 'ς τὸν ἀλαλαγμόν, 'ς τὴ νύχτα καὶ 'ς τὴ φρίκη
Μία φωνὴ ἀπ' τὸ νησί σκορπιέται:—

— Νίκη! Νίκη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ὁ συρμός καὶ τὰ ἄνθη. — Τὸ ρόδον ὡς βασιλίσσα τῶν ἀνθέων. — Εἶδη ροδῶν. — Ἐξευγενίσις τῶν ροδῶν διὰ τῆς θεραπείας. Ἀνάπτυξις τῆς ροδῆς, φύλλωμα, ἄνθη, καρποί. — Τὸ ρόδον ἐν Ἀνατολῇ, Αἰγύπτῳ, Ἑλλάδι, παρὰ Ῥωμαίους. — Τὸ ρόδον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. — Τὸ ρόδον ἐν τῇ ποιήσει.

Εἶνε ἀλήθεια καταφανῆς καὶ πανθομολογούμενη ὅτι οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἡγεμῶν ἢ αὐτοκράτωρ ἤσκησε τόσῳ ἀπεριόριστον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν καὶ εὔρε τόσῳ γενικῆν καὶ ἀνευ ἀντιστάσεως ὑπακοήν ὅσῳ ὁ κυρίαρχος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συρμός, ἡ πανίσχυρος μόδα. Ἡ τυραννὸς αὕτη, βυθιζούσα διηλεκτικῶς μετ' ἀκαταπονήτου δυνάμεως πάσας τὰς ἐνδομύχους τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως συνθήκας, ἀναγκάζει ἡμᾶς ἐνίοτε νὰ δεχθῶμεν ἀπροφασίστως διατάξεις παρὰ φύσιν καὶ παρὰ νόμον.

Ὅχι μόνον δὲ ὁ συρμός ἐπιτάσσει ἡμῖν πῶς θὰ ἐνδύθωμεν ἢ πότε θὰ πεινάσωμεν, τίνας τροφὰς θὰ φάγωμεν καὶ ἐν ποίᾳ ὁδῷ ἢ ἐν τίνι δωματίῳ θὰ κατοικήσωμεν, ἀλλὰ προσέτι διαγράφει ἡμῖν καὶ τίνες εἶνε οἱ συγγραφεῖς, οἵτινες ἢ ἀναπτύξωσι τὸ ἡμέτερον πνεῦμα, ποία ἢ μουσικὴ καὶ τίνες αἱ τέρψεις αἵτινες θὰ φαιδρύνωσιν αὐτὸ καὶ χαροποιήσωσιν, ἀδιαφορεῖ δὲ ἂν ἡμεῖς διαφερώμεθα μᾶλλον περὶ τὰ πολιτικὰ ἢ θρησκευτικὰ ζητήματα ἢ περὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ χρηματιστήριον. Καὶ εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀσθενεῖς ὁ συρμός διατάσσει ἐνίοτε διὰ τίνος θεραπευτικῆς μεθόδου θὰ ἰαθῶσιν ἢ ἐν τίνι λουτρῷ θὰ ζητήσωσι τὴν ὑγίαν των.

Ἄλλ' ἡ μόδα δὲν κυριαρχεῖ μόνον τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτείνει τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἀψύχου φύσεως. Καὶ εἶνε μὲν αὕτη ἄγνωστος εἰς τὰ ζῶα, καὶ τὰ φυτὰ τὰ ζῶντα κατὰ μόνας, ὅπως καὶ εἰς τὰ συναγελαζόμενα ἐξ αὐτῶν, διότι οὐδεὶς ἤκουσέ ποτε π. χ. ὅτι ὁ κάστωρ ἢ ἡ μέλισσα ἐβαρύνθησαν τὴν παναρχαίαν τεχνοτροπίαν τῆς οἰκοδομητικῆς αὐτῶν τέχνης ἢ ὅτι αἱ ἀηδόνες ἀσχολοῦνται σήμερον πρὸς ἀλλαγὴν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν μελωδικῶν αὐτῶν φθόγγων καὶ τὰ κρίνα δὲ τοῦ ἀγροῦ ἐνδύονται καὶ σήμερον διὰ τῶν αὐτῶν λαμπρῶν περιβολῶν, τὰς ὁποίας οὔτε νήθουσι οὔτε ὑφαίνουσι, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σολομώντος· ἀλλ' ὅταν τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἔρχονται εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὰ παραλαμβάνει πρὸς ἀνατροπὴν καὶ θεραπείαν, κλινουσι καὶ ταῦτα τὴν κ-

φαλὴν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ συρμοῦ. Εἶνε δὲ γνωστὸν εἰς πάντας ποίαν σημασίαν ἔχει ὁ συρμός κατὰ τὴν ἀνατροπὴν καὶ θεραπείαν τῶν οἰκιακῶν ἡμῶν ζῶων, εἰς τε τὰ ὠδικὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ψιτακοὺς, εἰς τε τὰς ὄρνιθας καὶ τὰς περιστεράς, εἰς τε τοὺς ἵππους καὶ τοὺς κύνας. Εἰς τὰς μεταβλητὰς ὁμως ἰδιοτροπίας τοῦ συρμοῦ ὑπόκεινται πρὸ πάντων τὰ φυτὰ, ἅτινα θεραπεύει ὁ ἄνθρωπος κατ' οἶκον καὶ ἐν τοῖς κήποις.

Οὔτε ἡ κοπὴ τῶν ἡμετέρων ἐνδυμάτων, οὔτε ἡ ποιότης τῶν ὑφασμάτων μεταβάλλονται ταχύτερον καὶ ποικιλώτερον, ὅσον τὰ εἶδη, τὰ σχήματα καὶ αἱ μορφαὶ τῶν φυτῶν τούτων τοῦ συρμοῦ. Οὔτω π. χ. ὑπῆρξέ ποτε χρόνος ἐν ᾧ φυτὰ τοῦ συρμοῦ ἐν ταῖς αἰθούσαις ἦσαν αἱ τολύπαι, ταύτας διεδέχθησαν οἱ ὑάκινθοι, οἱ διανθοὶ (γαρούφαλλα), τὰ πελαργόνια, αἱ κινεράριαι, αἱ καλκεολάρια, αἱ ἀζαλέαι, τὰ χρυσάνθεμα, αἱ βεγόνια, τὰ ὄρχιδοειδῆ, τὰ φυτὰ τὰ ἔχοντα φύλλα ἔγχροσα ἢ φύλλα ὠραία πράσινα. Χθὲς ἐζητοῦντο φουξίαι, ἔχουσαι κυανθὴν στεφάνην, σήμερον λευκῆν. Χθὲς πετούνια μὲ πράσινον χεῖλος, σήμερον διπλαῖ. Ἐκάστη ἡμέρα φέρει καὶ νέον συρμόν τῶν φυτῶν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ λήθην τῶν παρελθόντων. Μὴ νομίση δέ τις ὅτι κυρία τις διαφέρειται πλείοτερον ὅταν ἔρχεται ἢ ἐφημερίς τοῦ συρμοῦ ἀπὸ Παρισίων, ὅσον ὁ φιλανθῆς διὰ τὰ νέα σχήματα καὶ δείγματα τοῦ φουξικοῦ κοιτοῦ, ἅτινα δημοσιεύουσι καθ' ἑβδομάδα αἱ κηπουρικαὶ ἐφημερίδες τῶν κεντρικῶν σταθμῶν τῆς πηγῆς τῶν ἀνθέων, τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Γάνδης (ἐν Βελγίῳ). Ὅπως δὲ οἱ συρμοὶ τῶν ἐνδυμάτων ἐπιδεικνύονται τὸ πρῶτον ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, εἴτα δὲ ἐξέρχονται καὶ εἰς τὸν λοιπὸν κύκλον τῶν πολιτῶν τῶν μεγαλοπόλεων, μέχρι οὗ, ἐνίοτε μετὰ δεκατηρίδας, εἰσχωρήσωσι καὶ εἰς τὸν τῆς ὑπηρετικῆς τάξεως ἢ τῶν χωρικῶν, οὔτω καὶ ἄνθος τι ἐπ' ὅσον μὲν εἶνε τοῦ συρμοῦ τιμᾶται πολλῶν χρημάτων καὶ ἐπιζητεῖται θερμῶς, ἀφ' οὐδενὸς δὲ κήπου, ἀνταποκρινομένου πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγχρόνων ὀρέξεων, δύναται νὰ ἐλλείπη. Αὐτὸ καὶ μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλάμπη ἐν ταῖς ἀνθοδέσμασι ταῖς προωρισμέναις διὰ τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας. Ὅταν δὲ ὁ συρμός τοῦ ἄνθους παρέλθῃ, πρᾶγμα ὅπερ συμβαίνει μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ἡ ἀξία αὐτοῦ καταπίπτει καὶ τὸ ἄνθος ἀγοράζεται εὐθηνότερον ὑπὸ τῶν ὀλιγώτερον ἐμπαθῶν φιλανθῶν, οἵτινες τὸ καλλιεργοῦσιν ὀπισθεν τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων, μέχρι οὗ τέλος κατανήσῃ νὰ διέγῃ τὸν ἄδοξον αὐτοῦ βίον ἐν τινι κηπαρίῳ χωρικοῦ ἀγοραφύλακος. Ὁ αὐτὸς βολβός, δι' ὃν ποτὲ φιλανθῆς τις πλούσιος ἐπλήρωσε 5000 φιορινίων ἀγοράζεται σήμερον ἀντὶ 40 ἢ 50 λεπτῶν, καὶ τοῦτο πάλιν ἐὰν εἰσέτι εὐρίσκηται